

Вина

Нестор Чир

Через сум і болі проростаю піснею,
мов стеблом зернина, кинута в ріллю.
Жменями стискаю серце, щоб не тріснуло,
щоб ніхто не бачив, як я сльози ллю.
За кого страждаю?.. Може, за прапрадіда,
може, на Голгофі за "ніщо" стою.
Може... ще раз, може... Та якою правдою
я розраджу зірку і любов мою?
Надломило горе у бою упертому
доленьки моєї зранене крило...
...Ти прости, кохана, що не зміг я вартою
стати на порозі й не впустити зло.